

hvorved det blev klart, at det havde den modfatte Anskuelse, og naar jeg har afholdt mig derfra, saa er det naturligtvis alene, fordi jeg ikke tiltroer mig tilstrækkelig Kundskab til at kunne afgjøre, om en Sags Førelsesmaade er den rigtige eller ikke, dertil mangler jeg tilstrækkelig juridisk Dannelse. Derimod forekommer det mig at være høist misligt at indlade sig paa en Pengevotering i denne Sag, men der er sagt saameget angaaende denne Side af Sagen, at jeg ganske kan spare mig at gaae ind derpaa. Der er desuden under den forrige Behandling fremhævet, at det aldeles ikke var Pengepørgsmaalet, hvorom der var Tale, at det egentlig var Vren, der her skulde være det Fornemste, men en Vresbeviisning kan ligesaa godt gives paa den af mig omtalte Maade som ved et Pengebidrag.

Niemroth: Det er er en meget vanskelig Sag at tage Ordet i dette Tilfælde, naar man, som jeg, meget gjerne vilde votere de 3000 Rd., der ere forlangte, især naar man veed hvad Niemedet er. Jeg troer at kjende Advocat Brock som en oprigtig og hæderlig og i sit Sag sædeles dygtig Mand, og der er Intet, jeg med større Glæde skulde gjøre end at votere de 3000 Rd., hvorom her er Tale, især da jeg er overbevist, om, at det ikke er Mere, end hvad han efter den meget utaknemmelige Sag, der blev ham paabyrdet, havde fortjent at honoreres med. Naar jeg imidlertid alligevel maa stemme imod Sagen, saa er Grunden dertil den Form, hvori den er fremkommen. Dersom den havde foreligget som en særlig Sag, skulde jeg have stemt for den, men i den Form, hvori den nu er fremkommen, er det mig umuligt at gjøre det, med mindre jeg skulde blive meget bedre belært angaaende denne Sags Besskaffenhed, end jeg nu er. Idet jeg altsaa som sagt skal være modtagelig for enhver fornuftig Gjendrivelse af min Mening, skal jeg nu tillade mig at sige, hvorfor det i det Mindste foreløbigt er mig umuligt at stemme for denne Sag i den Form, hvori den foreligger. Vi maae da først see hen til den Maade, hvorpaa vor Grundlov er bleven til, og hvad der staaer i den. Der staaer i Indledningen til Grundloven, at den

er udgaaet af Kongens frie Magtfuldkommenhed og ved en fuldstændig Overenskomst, der er tilveiebragt imellem Regjeringen og den fra Kongeriget sammentraadte Rigsforsamling angaaende Grundlovens Indhold. Nu siger fremdeles den anden Paragraph i Grundloven: „den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, den udøvende Magt er hos Kongen“. — Der kan altsaa Intet blive Lov her i Landet, undtagen det, hvorom Kongen og Rigsdagen ere enige. Men, naar det er Tilfældet, saa finder jeg det ikke rigtigt i en Bevilling, hvori Regjeringen kræver, hvad den behøver til Regjeringens Førelse, hvortil Kongen isorveien har givet sit Samtykke, og som man umulig kan tænke at han siden efter vil nægte, at indsætte en Post, som ikke er for langt af Regjeringen, og som altsaa nu skulde komme derind for at smugle sig igjennem, fordi man ikke kunde antage, at Kongen vilde kunne nægte den sin Stadfæstelse (Flere Stemmer: Jo den kan nægtes.). Ja det er ganske vist, at den kan nægtes, og det er ogsaa det, jeg antager vil blive Tilfældet, og det er derfor jeg stemmer imod Loven. Jeg kan nemlig ikke tænke mig, at en Minister kunde contrasfigurere en Lov, med Hensyn til hvilken han ikke var sikker paa, at de Betingelser, som Grundlovens § 2 opstiller, ere tilstede, navnlig ogsaa Regjeringens Samtykke til en bestemt Udgift. Her foreligger en Tillægsbevilling, hvortil der allerede er givet Samtykke af Hans Majestæt Kongen; nu kommer der en Post frem, om hvilken vi ikke vide, om det allerhøieste Samtykke er tilstede, men naar dette ikke kommer tilstede, og Regjeringen ikke kan ubelade denne Post af Loven, fordi det vilde være en Anomalie at udskyde en Post af en Lov, som allerede er vedtagen, saa er der jo ingen anden Udvei, end at Kongen giver sit Veto til hele Loven, end at Kongen giver sit Veto til hele Loven, og at der udgives en provisoriisk Finantslov for den øvrige Deel af Bevillingen (Nei, Nei!). Ja det er den eneste Udvei, jeg kan tænke mig, thi dersom man ikke vilde gjøre det, maatte man indrømme, at Ministeren maatte have Ret til at udskyde den Post, der ikke var stadfæstet af Kongen, thi Grundloven fordrer jo saavel Kongens som Rigsdagens Samtykke til en Lov. Det er derfor min per-